

prof. MUDr. Aleš Rejthar, CSc. (30. 6. 1938–16. 10. 2015)

*Exegi monumentum aere perennius
regalique situ pyramidum altius,
quod non imber edax, non Aquilo impotens
possit diruere aut innumerabilis.*

Q. Horatius Flaccus

Vážení čtenáři,
na tomto místě mi dovoluji krátkou vzpomínku na mého předchůdce, který svým dlouholetým působením, ať již jako člen redakční rady nebo vedoucí redaktor, nesmazatelně ovlivnil podobu a kvalitu časopisu *Klinická onkologie*.

S prof. Rejtharem jsem se pravidelně setkával již od svého nástupu do onkologického ústavu, kdy na mne vždy působil jako autorita nejen v onkopatologii, ale i v dalších odborných i neoborných tématech a současně jako nesmírně vitální a energická osobnost.

K mnohem bližšímu setkávání pak začalo docházet poté, co jsme se sešli ve výkonné redakční radě našeho časopisu. Tyto začátky byly pro mne poměrně složité, spoustu věcí jsem se musel učit za chodu, a ten, kdo mi byl

vždy schopen pomoci a poradit, byl právě prof. Rejthar. Vydávání časopisu v té době probíhalo za výrazně méně komfortních podmínek než nyní. Problémem bylo mnohdy i samotné naplnění čísla, obecně v této době byla menší ochota autorů něco psát a současně *Klinická onkologie* nebyla dostatečně atraktivní. V této situaci dovedl prof. Rejthar vždy nějakým způsobem zasáhnout a přispět ke zdaru. Není tajemstvím, že tehdejší vedení onkologického ústavu s ním bylo v antagonistickém vztahu, který nakonec vyústil v jeho odchod na jiné pracoviště. Práce v redakční radě tak získala určitý nádech ilegální činnosti, včetně jistých pokusů o její narušení. Bez ohledu na mnohá provizoria se postupně dařilo zlepšovat jak úroveň práce v redakci samotné, tak i celkovou úroveň časopisu. Byl to

právě a především prof. Rejthar, který nejenže dokázal vše uřídit, ale současně udržet velmi příjemnou a motivující atmosféru.

Jeho optimizmus byl vždy nezdolný, což se až podivuhodným způsobem ukázalo v posledních letech, kdy – ač vážně nemocen a jasně zpraven o prognóze – se do poslední chvíle aktivně účastnil práce v redakci a plánoval další činnost. O jeho nezdolnosti svědčí i fakt, že jedinou schůzkou výkonné redakční rady, na které nebyl přítomen, byla den před tím, než nás dostihla smutná zpráva.

Náš časopis již bude vždy ovlivněn jeho osobností a udržení a zlepšování jeho úrovně bude pro nás nejlepším způsobem, jak uctít jeho památku.

*doc. MUDr. Vuk Fait, CSc.
vedoucí redaktor časopisu*